

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.09.2015, sen. zn. 29 NSČR 54/2013, ECLI:CZ:NS:2015:29.NSCR.54.2013.1

Číslo: 82/2016

Právní věta: Je-li v průběhu insolvenčního řízení činných více správců, je nezbytné v souladu s ustanovením § 6 vyhlášky č. 313/2007 Sb. nejprve stanovit jedinou celkovou odměnu insolvenčních správců pro celé řízení (dle ustanovení § 1 až § 5 vyhlášky) a následně určit podíly jednotlivých správců na této odměně. Celkovou odměnu nelze navyšovat jen proto, že v řízení bylo činných více insolvenčních správců.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.09.2015

Spisová značka: 29 NSCR 54/2013

Číslo rozhodnutí: 82

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Insolvenční správce

Předpisy: § 38 odst. 1 IZ ve znění do 31.12.2013
§ 6 předpisu č. 313/2007Sb. ve znění do 31.12.2013

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. K S B R 24 (32) I N S 2062/2009, 2 V S O L 887/2012-B.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 31. 8. 2012, č. j. K S B R 24 (32) I N S 2062/2009-B-244, ve znění usnesení ze dne 4. 10. 2012, č. j. K S B R 24 (32) I N S 2062/2009-B-247, K r a j s k ý s o u d v B r n ě (dále jen „insolvenční soud“):

[1] vzal na vědomí splnění reorganizačního plánu dlužníka ze dne 8. 3. 2010 (bod I. výroku),

[2] rozhodl o ukončení dlužníkovy reorganizace a o účincích tohoto rozhodnutí (body II. a III. výroku),

[3] určil odměnu insolvenčního správce Ing. P. S. ve výši 9 860 400 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty, k jejíž úhradě co do výše 4 482 000 Kč zavázal dlužníka (bod IV. výroku),

[4] nepřiznal P. S. náhradu hotových výdajů (bod V. výroku),

[5] určil odměnu bývalé insolvenční správkyňe JUDr. J. B. (dále také jen „bývalá insolvenční správkyňe“ nebo „J. B.“) ve výši 896 400 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty, k jejíž úhradě co do výše 796 400 Kč zavázal dlužníka a co do výše 100 000 Kč určil, že bude hrazena ze záloh složených dlužníkem na účtu insolvenčního soudu (bod VI. výroku),

[6] schválil vyúčtování hotových výdajů bývalé insolvenční správkyňe ve výši 34 087,78 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty a zavázal dlužníka k jejich úhradě (bod VII. výroku),

[7] určil odměnu odděleného správce Mgr. V. R. (dále jen „oddělený správce“) ve výši 9 600 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty a zavázal dlužníka k její úhradě (bod VIII. výroku),

[8] nepřiznal oddělenému správci náhradu hotových výdajů (bod IX. výroku),

[9] určil odměny jednotlivým členům věřitelského výboru ve výši 15 000 Kč pro každého z nich a zavázal dlužníka k jejich úhradě (bod X. výroku),

[10] nepřiznal členům věřitelského výboru náhradu hotových výdajů (bod XI. výroku) a určil odměnu předběžné správkyňe J. B. ve výši 12 000 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty a zavázal dlužníka k její úhradě (bod XII. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel ve vztahu k odměně správců zejména z toho, že:

[1] Usnesením insolvenčního soudu ze dne 27. 4. 2009, byla J. B. ustanovena předběžnou správkyňí.

[2] Usnesením ze dne 5. 8. 2009 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a předběžná správkyňe (J. B.) se stala insolvenční správkyňí s plnou působností. Po dobu výkonu funkce předběžné správkyňe (od 27. 4. 2009 do 4. 8. 2009) podala J. B. jednu zprávu o své činnosti, podle níž se zúčastnila dvou jednání se zástupci dlužníka, provedla prohlídku provozovny a sídla dlužníka a vyjádřila se k návrhu dlužníka na vydání předběžného opatření.

[3] Usnesením ze dne 10. 9. 2009 povolil insolvenční soud reorganizaci dlužníka.

[4] Usnesením ze dne 21. 12. 2009 potvrdil insolvenční soud usnesení schůze věřitelů o odvolání J. B. z funkce insolvenční správkyňe a o ustanovení P. S. insolvenčním správcem. Dne 4. 1. 2010 vyčíslila bývalá insolvenční správkyňe svoji odměnu ve výši 896 400 Kč, včetně 20% daně z přidané hodnoty, když za každý měsíc výkonu funkce účtovala 298 800 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty (249 000 Kč bez daně) s tím, že vykonávala funkci po dobu tří měsíců (říjen až prosinec 2009).

[5] Usnesením ze dne 9. 3. 2010, ustanovil insolvenční soud do funkce odděleného insolvenčního správce. Jeho činnost spočívala v sepisu dvou podání adresovaných insolvenčnímu správci, čtyř podání dlužníku, dvou podání insolvenčnímu soudu, v jednom jednání s insolvenčním správcem a v účasti na dvou soudních jednáních. Funkci vykonával do 19. 5. 2012. Odměnu ve výši 9 600 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty vyúčtoval podáním ze dne 28. 8. 2012.

[6] Dne 27. 8. 2012 P. S. vyúčtoval svou odměnu ve výši 9 860 400 Kč, přičemž vycházel z částky 298 800 Kč za každý měsíc výkonu funkce včetně 20% daně z přidané hodnoty s tím, že vykonával funkci po dobu 33 měsíců. Současně navrhl, aby insolvenční soud přiznal každému z členů věřitelského výboru za výkon funkce v období od 26. 8. 2009 do 31. 8. 2012 odměnu ve

výši 15 000 Kč, když vzal v úvahu náročnost a délku řízení a počet jednání věřitelského výboru.

[7] Dne 29. 8. 2012 předložil dlužník zprávu o splnění reorganizačního plánu a P. S. podal zprávu o úplném splnění reorganizačního plánu a současně navrhl, aby soud vzal na vědomí splnění reorganizačního plánu.

[8] Dlužníkův obrat za poslední účetní období předcházející podání insolvenčního návrhu (za rok 2008) činil 634 585 000 Kč.

3. Na tomto základě insolvenční soud, vycházející z ustanovení § 364 odst. 3 a ustanovení § 38 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řízení (insolvenčního zákona), a z ustanovení § 2 vyhlášky č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů (dále též jen „vyhláška“), určil insolvenčnímu správci P. S. i bývalé insolvenční správce odměny tak, jak je vyúčtovali, tedy za každý započatý měsíc výkonu jejich funkce po rozhodnutí o povolení reorganizace jim vzhledem k výše uvedenému obratu dlužníka ve výši 634 585 000 Kč přiznal částku 249 000 Kč navýšenou o daň z přidané hodnoty. Bývalé insolvenční správce přiznal odměnu za tři měsíce výkonu funkce a P. S. za 33 měsíců výkonu jeho funkce.

4. Oddělenému správci insolvenční soud přiznal odměnu zvláště dle jeho vyúčtování ve výši 8 000 Kč navýšenou o daň z přidané hodnoty.

5. K návrhu J. B., aby jí byla dále přiznána i odměna za dobu výkonu funkce předběžné správce v délce čtyř měsíců ve výši 1 195 200 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty (vycházející z odměny insolvenčního správce v tomto řízení za jeden měsíc výkonu funkce), vydal insolvenční soud usnesení ze dne 4. 10. 2012, jímž doplnil usnesení ze dne 31. 8. 2012 o bod XII. výroku, kterým přiznal J. B. další odměnu ve výši 12 000 Kč včetně 20% daně z přidané hodnoty.

6. Insolvenční soud přitom vyšel z ustanovení § 6 vyhlášky namísto ustanovení § 2 vyhlášky, jehož se dovolávala J. B. Výši odměny určil na základě posouzení rozsahu, náročnosti a délky doby výkonu její činnosti, přičemž tato kritéria porovnával s činností odděleného správce. Současně vzal v úvahu i výši odměny členů věřitelského výboru a přihlédl i k ustanovení § 7 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Na tomto základě dospěl k závěru, že přiměřená odměna za výkon činnosti předběžné správce činí 10 000 Kč bez daně z přidané hodnoty.

7. K odvolání J. B. proti usnesení ze dne 4. 10. 2012, Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 26. 3. 2013, č. j. KSBR 24 (32) INS 2062/2009, 2 VSOL 887/2012-B-254, toto doplňující usnesení (tedy bod XII. výroku), a body IV., VI. a VIII. výroku usnesení insolvenčního soudu ze dne 31. 8. 2012 zrušil a vrátil věc insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

8. Odvolací soud shrnul, že v tomto insolvenčním řízení vykonávaly funkci správce tři osoby. J. B. nejprve jako předběžná správce, následně jako insolvenční správce, insolvenční správce P. S. a oddělený správce.

9. S poukazem na ustanovení § 6 vyhlášky odvolací soud dovedl, že každý ze správců má právo na podíl na odměně insolvenčního správce, jejíž výše se určuje dle příslušného ustanovení vyhlášky v závislosti na způsobu řešení úpadku. Jestliže funkci správce vykonávalo více osob, nelze jejich odměnu určit jinak než podílem na (jedné celkové) odměně insolvenčního správce. Jedinou výjimku z tohoto pravidla odvolací soud - cituje ustanovení § 168 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona - shledává v situaci, kdy je ustanoven předběžný správce, který následně vykonává funkci insolvenčního správce s plnou působností po zjištění úpadku, když má za to, že odměna za výkon

funkce předběžného správce je konzumována v odměně za výkon funkce insolvenčního správce, a zvláštní odměna mu tedy nepřísluší (nejde o pohledávku za majetkovou podstatou, § 168 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona).

10. Při určení výše podílu každé osoby, která v řízení vykonávala funkci správce, pokračoval odvolací soud, je třeba vycházet jen z kritérií určených v ustanovení § 6 vyhlášky, tedy musí být přihlédnuto k délce doby, rozsahu a náročnosti činnosti jednotlivých správců a úpravu advokátního tarifu pak nelze použít ani přiměřeně. K tomuto doplnil, že jde o obdobnou úpravu, jakou obsahovalo ustanovení § 9 dnes již zrušené vyhlášky č. 476/1991 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o konkursu a vyrovnání (dále také jen „konkursní vyhláška“), a jsou tedy pro posouzení kritérií rozsahu a délky doby činnosti použitelné na aktuální právní úpravu i závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. [29 Cdo 4135/2011](#), uveřejněného ve zvláštním čísle I. časopisu Soudní judikatura (Judikatura konkursní a insolvenční), ročník 2012, pod č. 13, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněné níže – k dispozici též na webových stránkách Nejvyššího soudu.

11. V návaznosti na to odvolací soud uzavřel, že insolvenční soud nepostupoval důsledně podle ustanovení § 6 vyhlášky, když při určení výše odměny insolvenčního správce vyšel správně ze základu pro její výpočet dle ustanovení § 2 vyhlášky, avšak při určení poměru už vycházel pouze z kritéria délky doby výkonu funkce insolvenčního správce od povolení reorganizace. Vytkl insolvenčnímu soudu, že v rozporu s ustanovením § 6 vyhlášky určil zvláště nad rámec vypočtené odměny insolvenčního správce odměnu J. B. jako předběžné správkyně i odměnu odděleného správce, kterou navíc z hledisek tohoto ustanovení neposuzoval vůbec.

12. Protože odvolací soud dovodil, že odměna jednotlivých správců v jednom insolvenčním řízení je vždy podílem na jediné odměně insolvenčního správce, měl jednotlivé body výroku (IV., VI., VIII. a XII.) o odměnách správců za závislé, a tedy otevřené odvolacímu přezkumu, přestože odvoláním bylo napadeno pouze doplňující usnesení, resp. bod XII. výroku. Odvolací soud tedy, maje rozhodnutí insolvenčního soudu o odměnách správců za nesprávné, zrušil všechny tyto výroky a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

13. Proti usnesení odvolacího soudu podal insolvenční správce P. S. dovolání, namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení Nejvyšším soudem dosud nevyřešené otázky způsobu určení odměny insolvenčních správců v insolvenčním řízení, v němž úpadek dlužníka byl řešen reorganizací, a požaduje, aby bylo Nejvyšším soudem zrušeno a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

14. Dovolatel především zpochybňuje závěr odvolacího soudu o závislosti výroků o odměnách správců, když dle jeho názoru měl odvolací soud s ohledem na způsob řešení úpadku reorganizací postupovat pouze podle ustanovení § 2 vyhlášky a měl přezkoumat pouze bod XII. výroku. Dovolatel míní, že insolvenční soud určil jeho odměnu správně, u jednotlivých správců ji nelze krátit a používat její část pro další osoby postupně činné v jednom insolvenčním řízení. Podle dovolatele je odměna dle ustanovení § 2 vyhlášky pevně daná pro každého správce vykonávajícího funkci, proto mu byla v dané věci správně přiznána za činnost trvající 33 měsíců po 249 000 Kč.

15. Dovolatel má za to, že s odměnou insolvenčního správce je tomu jinak v případě řešení úpadku konkursem, kdy jde skutečně o jednu odměnu insolvenčních správců, která se rozdělí mezi více správců působících v jednom insolvenčním řízení s přihlédnutím k délce doby, rozsahu a náročnosti jejich činnosti. Tento postup se však podle mínění dovolatele nedá použít při reorganizaci.

III. Přípustnost dovolání

16. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2014, sen. zn. [29 NSČR 45/2014](#), uveřejněné pod č. 80/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

17. Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, a napadené rozhodnutí závisí na posouzení otázky stanovení odměny více osobám, které působily ve funkci předběžného správce, insolvenčního správce a odděleného správce, která dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu řešena.

IV. Důvodnost dovolání

18. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají. Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

19. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

20. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

21. S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení se na danou věc uplatní insolvenční zákon i vyhláška ve znění účinném do 31. 12. 2013.

22. Dle ustanovení § 27 odst. 2, věty třetí, insolvenčního zákona, nestanoví-li insolvenční soud o osobě insolvenčního správce jinak v rozhodnutí o úpadku, stává se předběžný správce po tomto rozhodnutí insolvenčním správcem s plnou působností.

Podle ustanovení § 38 insolvenčního zákona má insolvenční správce právo na odměnu a náhradu hotových výdajů. V případě konkursu se výše odměny určí z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi věřitele. Je-li insolvenční správce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu k odměně a k náhradě hotových výdajů částka odpovídající této dani, kterou je insolvenční správce povinen z odměny a z náhrady hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu (odstavec 1). Vyúčtování odměny a hotových výdajů provede insolvenční správce v konečné zprávě, a není-li jí, ve zprávě o své činnosti. Insolvenční soud může podle okolností případu po projednání s věřitelským výborem odměnu insolvenčního správce přiměřeně zvýšit nebo snížit. Důvodem ke snížení odměny je zejména skutečnost, že insolvenční správce porušil některou ze svých povinností nebo že nenavrhl provedení částečného rozvrhu, ačkoliv to stav zpeněžení majetkové podstaty umožňoval (odstavec 3). Způsob určení odměny a některých hotových výdajů insolvenčního správce, jejich nejvyšší přípustnou výši a podmínky a rozsah hrazení odměny a hotových výdajů státem stanoví prováděcí právní předpis (odstavec 5).

Z ustanovení § 168 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona vyplývá, že pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po zahájení insolvenčního řízení nebo po vyhlášení moratoria, jsou i náhrada hotových výdajů a odměna předběžného správce; to neplatí, byl-li předběžný správce

ustanoven insolvenčním správcem.

Podle ustanovení § 168 odst. 2 písm. a) insolvenčního zákona jsou hotové výdaje a odměna insolvenčního správce pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku.

Dle ustanovení § 364 odst. 3 insolvenčního zákona insolvenční soud rozhodne po skončení reorganizace o odměně insolvenčního správce a jeho nákladech.

Podle ustanovení § 2 vyhlášky, pokud je způsobem řešení dlužníkovy úpadku reorganizace, náleží insolvenčnímu správci za každý započatý měsíc po rozhodnutí o povolení reorganizace odměna, která je stanovena z dvanáctinásobku průměrného měsíčního obratu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu takto: při obratu do 250 mil. Kč 83 000 Kč, od 250 mil. do 500 mil. Kč 166 000 Kč, od 500 mil. do 750 mil. Kč 249 000 Kč, od 750 mil. do 1 mld. Kč 332 000 Kč, nad 1 mld. Kč 415 000 Kč.

Z ustanovení § 5 vyhlášky vyplývá, že nelze-li odměnu určit postupem podle § 1 až 4, rozhodne o výši odměny insolvenční soud s přihlédnutím zejména k délce doby, rozsahu a náročnosti vykonávané činnosti insolvenčního správce.

Podle ustanovení § 6 vyhlášky, bylo-li v insolvenčním řízení činných více insolvenčních správců, zástupce insolvenčního správce, oddělený insolvenční správce, zvláštní insolvenční správce nebo předběžný správce, náleží každému z nich podíl odměny odpovídající zejména délce doby, rozsahu a náročnosti jejich činnosti.

23. Nejvyšší soud předepisuje, že vyhláška je v intencích ustanovení § 38 odst. 5 insolvenčního zákona oním zvláštním předpisem, podle kterého se odměna insolvenčního správce stanoví, a to i na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 431 písm. b) insolvenčního zákona (k tomu srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2010, sen. zn. [29 NSČR 27/2010](#), uveřejněné pod číslem 64/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

24. Odvolací soud správně vystihl, že je-li v průběhu insolvenčního řízení činných více správců - zde předběžná správkyň, jež se následně stala insolvenční správkyň s plnou působností, insolvenční správce a oddělený správce, je nezbytné v souladu s § 6 vyhlášky nejprve stanovit jedinou celkovou odměnu insolvenčních správců pro celé řízení (dle ustanovení § 1 až 5 vyhlášky) a následně určit podíly jednotlivých správců na této odměně.

25. Při určení celkové odměny insolvenčního správce v případě způsobu řešení dlužníkovy úpadku reorganizací se postupuje dle ustanovení § 2 vyhlášky, podle kterého je třeba pro výpočet odměny zjistit dvě rozhodné skutečnosti, a to výši (sazbu) odměny a počet započatých měsíců od rozhodnutí o povolení reorganizace až do jejího skončení, tedy fakticky do rozhodnutí dle ustanovení § 364 odst. 2 insolvenčního zákona. Pro určení podílů jednotlivých správců činných v průběhu insolvenčního řízení na odměně pak ustanovení § 6 vyhlášky příkladmo vypočítává jednotlivá kritéria, kterými se insolvenční soud musí řídit.

26. Nejvyšší soud přisvědčuje odvolacímu soudu i v jeho závěru, že vzhledem k obdobné úpravě ustanovení § 9 konkursní vyhlášky (jen s tím rozdílem, že tehdejší úprava výslovně hovořila o kritériích délky doby a rozsahu činnosti), jsou přiměřeně použitelné závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 4135/2011](#). Nejvyšší soud v něm vysvětlil, že ustanovení § 9 odst. 1 konkursní vyhlášky neupravuje způsob výpočtu konkursní odměny (ta se určuje podle ustanovení § 6 až 8 konkursní vyhlášky), nýbrž stanoví kritéria, podle kterých se určí podíl v konkursu postupně činných správců konkursních podstat na již vypočtené konkursní odměně.

27. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že dovolatel se mylí, když usuzuje, že by měla být každému správci činnému v jednom insolvenčním řízení (při reorganizaci) určena jeho odměna samostatně (odděleně), aniž by byl aplikován postup a kritéria upravená v ustanovení § 6 vyhlášky. Lichá je i jeho námitka, že rozdělením jedné (celkové) odměny mezi více v řízení činných správců dochází ke krácení odměny určené jednotlivým správcům podle ustanovení § 2 vyhlášky. Dovolatel totiž přehlíží, že ustanovení § 2 vyhlášky neurčuje, který z více v řízení činných správců a v jaké výši obdrží odměnu, ale slouží pouze k výpočtu odměny (její výše). Jinak řečeno, skutečnost, že určitá osoba působila v době po povolení reorganizace po určitou dobu jako insolvenční správce, ještě neznamená, že její odměnu musí nutně představovat částka vypočtená podle ustanovení § 2 vyhlášky za dobu působení této osoby ve funkci. Celková odměna totiž bude za použití ustanovení § 6 vyhlášky rozdělena mezi jednotlivé v řízení činné správce, přičemž součty jejich odměn budou odpovídat jedné celkové odměně insolvenčního správce za celé insolvenční řízení.

28. Konstrukce vyhlášky (stejně jako tomu bylo u konkursní vyhlášky) vychází z toho, že stanovená odměna insolvenčního správce bude vždy stejná, ať již v řízení tuto funkci vykonávala jedna osoba, anebo bylo v řízení činných více správců. Je tomu tak proto, že pro věřitele a dlužníka není podstatné, kolik osob bylo činných ve funkci insolvenčního správce, zda byl ustaven zástupce insolvenčního správce, zvláštní insolvenční správce nebo oddělený insolvenční správce. Rovněž je nerozhodné, zda insolvenční správce (před rozhodnutím o úpadku) vykonával funkci předběžného insolvenčního správce.

29. Nelze přehlédnout, že dovolatel odvolacím soudem zvolený výklad vyhlášky zpochybňuje pouze pro případy, kdy je jako způsob řešení úpadku určena reorganizace, máje za to, že se uplatní pouze tehdy, je-li způsobem řešení dlužníkovu úpadku konkurs. Tento názor však nemůže obstát, neboť z ustanovení § 6 vyhlášky nic takového nevyplývá. Naopak, toto ustanovení logicky navazuje na předchozí ustanovení vyhlášky, která (samostatně) upravují způsob výpočtu odměny pro jednotlivé způsoby řešení úpadku (§ 1 až 3), stanoví způsob určení odměny pro případ, kdy dojde k přeměně reorganizace v konkurs nebo ke zrušení schváleného oddlužení a k prohlášení konkursu (§ 4), a pamatují i na situace, kdy nelze odměnu určit postupem podle ustanovení § 1 až 4 vyhlášky (§ 5). Vyhláška tedy v označených ustanoveních nejprve upravuje výši odměny (v závislosti na přijatý způsob řešení úpadku a event. jeho změnu v průběhu insolvenčního řízení) a poté určuje, jak s touto odměnou naložit (jakým způsobem ji rozdělit), bylo-li v řízení činných více správců. Celkovou odměnu insolvenčního správce, jak plyne z ustanovení § 1 až 5 vyhlášky, proto nelze navyšovat (a dovolatelova argumentace nevybízí k ničemu jinému) jen proto, že v řízení bylo činných více insolvenčních správců. Jinak než rozhodnutím dle ustanovení § 38 odst. 3 insolvenčního zákona nelze (celkovou) odměnu zvýšit.

30. V projednávané věci tedy odvolací soud správně uzavřel, že insolvenční soud nepostupoval důsledně podle ustanovení § 6 vyhlášky, když neurčil jednu celkovou odměnu, kterou by rozdělil mezi všechny osoby činné v řízení (jako předběžný správce, insolvenční správce a oddělený správce) podle stanovených kritérií, a namísto toho určil odměnu oddělenému správci a J. B. za dobu výkonu funkce předběžné správkyně zvlášť, nikoliv jako podíl na celkové odměně. Správný je proto i závěr odvolacího soudu, že rozhodnutí pod body IV., VI. a VIII. výroku usnesení insolvenčního soudu (odvoláním výslovně nenapadené) mají v dané věci povahu závislých výroků ve vztahu k rozhodnutí o odměně přiznané J. B. za dobu výkonu funkce předběžné správkyně (bodu XII. výroku).

31. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněné dovolací argumentace nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud zamítl dovolání podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř.